

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

ในการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) ได้นำแนวคิดทุนทางสังคมมาเป็นส่วนหนึ่งในยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ (http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p10/plan10/data/plan_10.pdf, ค้นเมื่อ 17 พ.ย.53) ในเนื้อหาดังกล่าวส่วนหนึ่งบอกถึงการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และเสริมสร้างวัฒนธรรม ให้ประชาชนผู้ถ่ายทอดภูมิปัญญา ผู้สูงอายุ ถ่ายทอดวัฒนธรรมและวิถีชีวิต ภาคีวัฒนธรรมมีส่วนร่วมในการรักษาและฟื้นฟูวัฒนธรรม แนวคิดนี้ได้นำเข้าสู่แผนพัฒนาในยุทธศาสตร์การสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชนและสังคม ซึ่งสาระสำคัญกล่าวถึงทุนทางสังคมว่า เป็นส่วนหนึ่งของแนวทางพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน (http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p10/plan10/book/สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนาฯ_ฉบับที่_10.pdf, ค้นเมื่อ 17 พ.ย.53) ในขณะที่มองในภาพที่กว้างขึ้น จะเห็นว่ากระแสการพัฒนาของประชาคมโลกในปัจจุบัน ได้ให้ความสำคัญกับภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้คนที่อาศัยทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท เป็นการหันกลับมาศึกษารากเหง้าของตนเอง ผ่านภูมิปัญญาที่ยังคงหลงเหลืออยู่ ภูมิปัญญาซึ่งเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น ด้วยวิธีการดังกล่าว นอกจากเป็นการสร้างทุนทางสังคมแล้ว ยังช่วยสร้างความเข้มแข็งของชุมชน และสามารถพัฒนาเป็นการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมได้

เมื่อกล่าวถึงวัฒนธรรมเพลงขับของไทยไซ่ง¹ หรือที่ชาวไทยไซ่งเรียกว่าขับสายแปงนั้น เคยเป็นภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีบทบาทในวิถีชีวิตของไทยไซ่งมาก่อน แต่ปัจจุบันได้จางคลายจากการรับรู้และความสนใจของคนรุ่นหนุ่มสาวในหลายชุมชนของไทยไซ่ง ซึ่งอัคม์เดช จารุโสภณ (2551, น.3-4) กล่าวว่า เพลงขับหรือภาษาลาวไซ่งเรียกว่า *ขับสายแปง* เป็นการขับร้องเพลงแบบหนึ่งของลาวไซ่ง ที่ใช้เพื่อบอกกล่าวให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบถึงวัตถุประสงค์หรือความต้องการของตนแก่ผู้อื่น นิยมใช้กันทั้งการขับเล่นคอน ขับแนะนำตนเอง ขับเกี่ยวพาราสี ขับโต้ตอบกันในเชิงโวหาร การแนะนำสั่งสอน เช่น สอนคู่บ่าวสาวในการแต่งงาน สอนลูกหลาน และบอกทางผู้ตาย เป็นต้น ผู้ร้องเพลงขับเรียกว่า "หมอขับ" ถ้าเป็นหญิงเรียกว่า "แม่ขับ" ในเอกสารบ้านเกาะแรด ตำบลบางปลา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ได้กล่าวถึงเพลงขับไว้ว่า คนลาวไซ่งชอบฟังเพลงแอ่ว (ขับ) คือ การขับร้องเพลงตามประเพณีพื้นบ้านของตนที่เรียกว่า แอ่วลาว (ขับลาว) สุจิตน์ วงศ์เทศ (2554, น.77) กล่าวถึง *ขับ* ว่าเป็นการเปล่งเสียงและ

¹ ไทยไซ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งในประเทศไทย มีชื่อเรียกต่าง ๆ กันว่า ลาวไซ่ง ลาวไซ่งดำ ไทยทรงดำ ผู้ไทยดำ เดิมมีถิ่นฐานอยู่ในประเทศจีนตอนกลาง ต่อมาอพยพมาตั้งหลักแหล่งที่เมืองแฉะ หรือปัจจุบันคือเดียนเบียนฟู (ตอนเหนือของประเทศเวียดนาม) อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยครั้งแรกในปี พ.ศ.2322 และต่อ ๆ มาอีกหลายครั้ง การตั้งรกรากในประเทศไทยเริ่มที่จังหวัดเพชรบุรี ต่อมาได้มีการโยกย้ายไปทางที่ทำกินใหม่ในบริเวณใกล้เคียง เช่น จังหวัดราชบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม สมุทรสาคร เป็นต้น (สมทรง บุรุษพัฒน์ และคณะ. 2554, น.78-79)

ถ้อยคำเป็นทำนองอย่างเสรี มีความยาวไม่แน่นอน โดยเน้นถ้อยคำเป็นหลักนำทำนอง มักเล่นเล่าเรื่อง และเล่นโต้ตอบระหว่างหญิง-ชาย เช่น ขับซอ (ล้านนา) และหมอลำ (ล้านช้าง) ฯลฯ เป็นการละเล่นดั้งเดิมดีกดำบรรพ์ของประชาชนชาวสยามในตระกูลไทย-ลาว นอกจากนั้นในวัฒนธรรมเพลงไทย ก็มีการขับด้วยเช่นกัน เช่น การขับลำนำในวงขับไม้ การขับลำนำในการแห่เรือ การขับเสภา เป็นต้น

ปัจจุบันวิถีชีวิตของชาวไทยโซ่งได้เปลี่ยนแปลงไปจากคนรุ่นก่อน ในทิศทางที่ทำให้เกิดช่องว่างทางวัฒนธรรมระหว่างคนรุ่นหนุ่มสาวกับคนรุ่นพ่อแม่และปู่ย่าตายาย เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีอัตราเร็วกว่าในอดีต จากอิทธิพลของเทคโนโลยีการสื่อสารและสังคมบริโภคนิยม สิ่งนี้จะเป็นข้อวิตกว่า สายใยความสัมพันธ์ทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรมไทยโซ่งจากรุ่นสู่รุ่นจะจืดจางลงในที่สุด การศึกษาวิจัยเพลงขับสายแปงในครั้งนี้ จะเป็นการทำความเข้าใจวัฒนธรรมไทยโซ่ง ผ่านการศึกษาเพลงขับสายแปง เพื่อสืบสานความสัมพันธ์ดังกล่าวให้เชื่อมโยงกันได้อย่างเหมาะสม

โครงการวิจัยนี้ อ้างอิงข้อมูลพื้นที่ในการวิจัยจากโครงการวิจัยเรื่อง “ชาติพันธุ์ ภาษา วัฒนธรรม และการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์” (Ethnicity Language Culture and Ethnic Tourism Development) ซึ่งดำเนินการโดยคณะผู้วิจัยของ ‘กลุ่มวิจัยภาษาและวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์’ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัย มหิดล (2552-2554) ได้ศึกษาการใช้ภาษาและทัศนคติของกลุ่มชนชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในจังหวัด 7 จังหวัดในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดนครปฐม กาญจนบุรี เพชรบุรี ราชบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม และสุพรรณบุรี เพื่อที่จะค้นหาและพัฒนาศักยภาพของชุมชนต้นแบบให้เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และการถ่ายทอดองค์ความรู้การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์แบบยั่งยืน ผลการวิจัยพบว่า มีกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใหญ่ที่อาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวคือ มอญ กะเหรี่ยง ไทยโซ่ง ไทยยวน ไทยพวน ลาวครั่ง ลาวเวียง และลาวใต้ ซึ่งกลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 8 กลุ่มต่างมีภาษาและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ประจำกลุ่มชาติพันธุ์ จากการประเมินทัศนคติ และมรดกทางวัฒนธรรม ผลการค้นหาค้นพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ไทยโซ่งมีลักษณะเด่นหลายประการ และนับว่ามีความเข้มแข็งมากกว่ากลุ่มชาติพันธุ์อื่นที่โครงการได้ทำการศึกษาวิจัย และจังหวัดที่จะเป็นต้นแบบในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในการวิจัยในระยะที่ 2 ของโครงการดังกล่าว คือจังหวัดนครปฐม โดยมีพื้นที่เป้าหมายอยู่ 5 ชุมชน และหนึ่งในพื้นที่เป้าหมายดังกล่าวคือ ชุมชนบ้านสะแกราย ซึ่งคณะของผู้วิจัยเพลงขับสายแปงได้กำหนดเป็นพื้นที่หลักสำหรับทำการศึกษาวิจัย พร้อมๆ กับการศึกษาชุมชนอื่นๆ ในจังหวัดนครปฐมอีก 4 ชุมชน เพื่อเป็นข้อมูลเทียบเคียง ได้แก่ 1) ชุมชนบ้านหัวถนน ตำบลดอนพุทธา อำเภอดอนตูม 2) ชุมชนบ้านเกาะแรด ตำบลบางปลา อำเภอบางเลน 3) ชุมชนบ้านดอนทอง ตำบลดอนข่อย อำเภอกำแพงแสน และ 4) ชุมชนบ้านไผ่หูช้าง ตำบลไผ่หูช้าง อำเภอบางเลน

ชุมชนไทยโซ่งบ้านสะแกราย ตั้งอยู่ที่ หมู่ 9 บ้านสะแกราย ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เป็นหมู่บ้านเก่าแก่และมีตำนานสืบเนื่องมาจากชนเผ่าไทดำ หมู่บ้านนี้เดิมชื่อว่าบ้านเสียบราง ต่อมาเปลี่ยนเป็นชื่อสะแกราย เข้าใจว่าแต่เดิมมีป่าต้นสะแกเรียงรายอยู่บริเวณนี้ (กิ่งแก้ว มร

กฎจินดา, 2550, น.36) บ้านสะแกราย มีประชากรจำนวน 123 ครัวเรือน ประชากรชาย 219 คน ประชากรหญิง 241 คน ประชากรทั้งหมด 460 คน (<http://www.donyaihomsao.com/about/about104.php>, ค้นเมื่อ 28 มิ.ย.55) จากการสอบถามคุณวิทยา มียอด เลขานุการกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง ตำบลดอนยายหอม (7 พ.ย.53) บ้านสะแกรายส่วนใหญ่ 90 เปอร์เซ็นต์เป็นชาติพันธุ์ไทยโซ่งแต่ดั้งเดิม เป็นหมู่บ้านชาวไทยโซ่งที่ตั้งถิ่นฐานมาเก่าแก่กว่า 100 ปี (กิ่งแก้ว มรกกฎจินดา, 2550, น.46) แม้จะอยู่ใกล้กับตัวเมือง ชุมชนไทยโซ่งบ้านสะแกรายก็ยังคงรักษาวัฒนธรรมที่สำคัญของไทยโซ่งเอาไว้ได้ เช่น ภาษา การแต่งกาย ประเพณี การละเล่น การทำหัตถกรรม เช่น ทอผ้า เครื่องจักสาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้มีการจัดตั้งศูนย์ภูมิปัญญาการเรียนรู้ของไทยโซ่ง ซึ่งตั้งอยู่ที่วัดสะแกราย โดยจัดรูปแบบในการบริหารในรูปของคณะกรรมการ ปัจจุบัน (พ.ศ.2555) มีคุณวิทยา มียอด เป็นตัวแทนของกลุ่ม

ภาพที่ 1-1 แผนที่แสดงที่ตั้งของบ้านสะแกราย ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

โครงการวิจัย “วัฒนธรรมไทยโซ่ง: ภาพสะท้อนผ่านเพลงขับสายแปง (Cultural of Tai Song Dam: Reflection in Khubsaipeng Songs) เป็นโครงการวิจัยหนึ่งของโครงการวิจัยย่อย “การดำรงอยู่

และการเปลี่ยนของภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ (Ethnic language/cultural maintenance and shift)” โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อศึกษาและวิจัยเพลงขับสายแปงในฐานะภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโซ่ง ภูมิปัญญาที่สะท้อนให้เห็นภาพวิถีชีวิต โลกทัศน์ ความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรม ตลอดจนระบบครอบครัวและชนชั้นทางสังคม จากนั้นนำผลการศึกษานี้ไปเชื่อมโยงกับเว็บไซต์เครือข่ายสังคม (Social Networking Web Sites) เฟซบุ๊ก (Facebook) เพื่อให้ข้อมูลได้เชื่อมโยงถึงกันระหว่างคนในวัฒนธรรมไทยโซ่ง และผู้ที่สนใจ ซึ่งการสืบสานทางวัฒนธรรมไทยโซ่งด้วยกระบวนการทัศนใหม่นี้ โครงการคาดหวังว่าจะเป็นการกระตุ้นให้ชุมชนหันกลับมาศึกษารากเหง้าของตนเอง โดยผ่านภูมิปัญญาที่ยังคงหลงเหลืออยู่ ภูมิปัญญาซึ่งเคยดำเนินสอดประสานไปกับวิถีการดำรงชีวิตของผู้คนในชุมชน แม้ว่าปัจจุบันจะจางหายไปจากความรับรู้ของผู้คนในชุมชน แต่การฟื้นฟูจะทำให้ภาพเหล่านั้นชัดเจนขึ้น สิ่งที่เกิดตามมาคือความเข้าใจรากเหง้าของตนเอง ถักทอเป็นสายใยความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนในท้องถิ่น ทำให้เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ความผูกพันกันทางวัฒนธรรม และความเชื่อมโยงกันจากรุ่นสู่รุ่น สิ่งนี้เป็นฐานที่สำคัญของชุมชนที่มีความเข้มแข็ง และนำไปสู่การพัฒนาชุมชนที่ยั่งยืนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1.2.1. ศึกษาบทร้องและความหมายของเพลงขับสายแปงในฐานะภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโซ่ง ที่สะท้อนให้เห็นภาพวิถีชีวิต ประเพณี ความเชื่อ โลกทัศน์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์

1.2.2 ศึกษาเพลงขับสายแปงผ่านการใช้สื่อลักษณะต่างๆ เพื่อพัฒนาแนวคิดสู่กระบวนการฟื้นฟูวัฒนธรรม โดยเน้นเชื่อมโยงงานวิจัยเพลงขับสายแปงกับเว็บไซต์เครือข่ายสังคม (Social Networking Web Sites) เฟซบุ๊ก (Facebook) เพื่อให้ข้อมูลทางวัฒนธรรมได้เชื่อมโยงกันระหว่างคนในวัฒนธรรมไทยโซ่ง และผู้ที่สนใจ

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

1.3.1 ความหมายของเนื้อร้องในเพลงขับสายแปงทำให้มองเห็นภาพชีวิต โลกทัศน์ ความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรม ตลอดจนระบบครอบครัวและชนชั้นทางสังคมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโซ่ง

1.3.2 การเชื่อมโยงงานวิจัยเพลงขับสายแปงกับเว็บไซต์เครือข่ายสังคม (Social Networking Web Sites) เฟซบุ๊ก (Facebook) จะเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรม เพื่อเผยแพร่ และฟื้นฟูวัฒนธรรมไทยโซ่ง ให้คงอยู่ได้ในโลกปัจจุบัน

1.4 ขอบเขตของโครงการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาบทร้องและเพลงขับสายแปงของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโซ่งที่ หมู่ 9 บ้านสะแกราย ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม โดยการแปลความหมายและเทียบเคียงกับบริบททางวัฒนธรรมของชุมชนดังกล่าว และใช้เว็บไซต์เครือข่ายสังคม (Social Networking Web Sites)

เฟซบุ๊ก (Facebook) เป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรม เพื่อความเข้าใจ ความผูกพัน และความเชื่อมโยงกันของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโซ่ง และผู้ที่สนใจ

1.5 แนวคิดที่นำมาใช้ในการวิจัย

1.5.1 แนวคิดทางมานุษยดนตรีวิทยา

'The study of music as culture'

Ethnomusicology includes the study of folk music, Eastern art music and contemporary music in oral tradition as well as conceptual issues such as the origins of music, musical change, music as symbol, universals in music, the function of music in society, the comparison of musical systems and the biological basis of music and dance. (Myers, 1992, p3).

งานวิจัยนี้ได้นำแนวคิดดังกล่าวมาศึกษาเพลงขับสายแปงในแง่มุมของดนตรีและวัฒนธรรมร่วมกัน ในประเด็นดังต่อไปนี้ ได้แก่ บริบทและเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเพลงขับสายแปง บทบาทและหน้าที่ของเพลงขับสายแปงต่อชุมชนไทยโซ่งบ้านสะแกราย (ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม) โครงสร้างของเพลงขับสายแปง และวิถีการดำรงอยู่ของเพลงขับสายแปง

1.5.2 แนวคิดคติชนวิทยา

การศึกษาข้อมูลทางวัฒนธรรมในวิถีชีวิตแบบชาวบ้านชาวชนบท ไม่ว่าจะเป็นด้านานพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้าน เพลงพื้นบ้าน ภาษิตคำพังเพย ปริศนาคำทาย การละเล่นและการแสดงพื้นบ้าน รวมทั้งขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อและพิธีกรรมในสังคมระดับชาวบ้าน ชาวนา หรือชาวชนบทที่มีวิถีชีวิตแบบเก่าแก่ดั้งเดิม ในทัศนะของ Jonas Balys (อ้างถึงใน ปฐม หงษ์สุวรรณ, 2550) นักคติชนวิทยาและนักชาติพันธุ์วิทยาอธิบายว่า คติชนประกอบด้วยการสร้างสรรคตามแบบประเพณี ปรัมปราของผู้คนทั้งในสังคม อนารยธรรมและสมัยที่มีอารยธรรมแล้ว วิธีการสร้างสรรคคือใช้เสียงและคำมาประกอบกันเข้าเป็นรูปแบบร้อยแก้วและรูปแบบร้อยกรอง นอกจากนี้ ยังประกอบด้วย ความเชื่อของคนพื้นบ้าน หรือความเชื่อเรื่องโชคลาง ประเพณี และการแสดง การรำรำ การละเล่นต่าง ๆ ซึ่งข้อมูลคติชนนั้นไม่ใช่เป็นแต่เพียงศาสตร์ที่เกี่ยวกับคนพื้นบ้านเท่านั้น แต่ยังเป็นศาสตร์พื้นบ้านและกวีนิพนธ์พื้นบ้านที่เป็นประเพณีเก่าแก่อีกด้วย

งานวิจัยนี้จะหาความหมายในบทเพลงขับสายแปง โดยศึกษาทัศนะ ความเชื่อ และพิธีกรรมที่อยู่ในสังคมไทยโซ่งบ้านสะแกราย (ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม) เทียบเคียงและวิเคราะห์กับความหมายของภาษาที่ปรากฏอยู่ในบทร้องเพลงขับสายแปง

1.5.3 แนวความคิดที่นำเว็บไซต์เครือข่ายสังคม (Social Networking Web Sites) เฟซบุ๊ก (Facebook) มาใช้เป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรม

เว็บไซต์เครือข่ายทางสังคม (social networking Web sites) เป็นชุมชนออนไลน์ที่สมาชิกในชุมชนมีสัมพันธระหว่างกัน โดยมีเป้าหมายในการเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างผู้ใช้ โดยอาจเชื่อมโยงผ่านกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่ใช้มีความสนใจร่วมกัน เช่น การแบ่งปันวิดีโอ การเล่าสู่กันฟังถึงประสบการณ์ที่ได้รับ การแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็น การทำความรู้จักกัน การมีส่วนร่วมในการอภิปราย และการรวมกลุ่ม เพื่อทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ หรือใช้ข้อมูลทั่วไป ข้อมูลเชิงวิชาการ ข้อมูลในการประกอบอาชีพ ตัวอย่างเว็บไซต์เครือข่ายทางสังคม เช่น facebook, twitter, LinkedIn, hi5 และ wiki เป็นต้น (ที่มา : <https://sites.google.com/site/237411internet/page8>, ค้นเมื่อ 3 มีนาคม 2556)

ปัจจุบันเว็บไซต์เครือข่ายสังคมที่มีผู้ใช้จำนวนมากที่สุดสำหรับคนไทยคือ เฟซบุ๊ก (Facebook) จากการสำรวจของเว็บไซต์ socialbakers.com รายงานว่า ข้อมูล ณ วันที่ 3 มีนาคม 2556 เฟซบุ๊กมีจำนวนสมาชิกทั้งหมด 963,812,360 สมาชิกทั่วโลก โดยประเทศไทยมีสมาชิกเป็นลำดับที่ 13 ของโลก จาก 212 ประเทศ มีสมาชิกรวม 18,002,560 สมาชิก (<http://www.socialbakers.com/facebook-statistics/?interval=last-month#chart-intervals>, สืบค้นวันที่ 3 มีนาคม 2556)

สำหรับงานวิจัยนี้จะนำเว็บไซต์เครือข่ายสังคมเฟซบุ๊กมาใช้งานใน 2 ลักษณะคือ 1) ใช้เก็บข้อมูลวัฒนธรรมเพลงขับสายแปง 2) ใช้เฟซบุ๊กเป็นชุมชนออนไลน์ที่สนใจและแลกเปลี่ยนความเห็นในเรื่องชาติพันธุ์ไทยโง้งและเพลงขับสายแปง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการ

1.6.1 ทำให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับของเพลงขับสายแปงของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโง้ง

1.6.2 ทำให้เข้าใจภาพวิถีชีวิต โลกทัศน์ ความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรม ตลอดจนระบบครอบครัว และชนชั้นทางสังคม ผ่านความหมายที่สื่อออกมาจากเพลงขับสายแปง และบริบททางวัฒนธรรม โดยรอบของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโง้งบ้านสะแกราย ตำบลตอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

1.6.3 การบูรณาการนำเว็บไซต์เครือข่ายสังคม (Social Networking Web Sites) มาเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรม จะเป็นประโยชน์ในด้านความเข้าใจ ความผูกพัน และความเชื่อมโยง ในกลุ่มวัฒนธรรมไทยโง้ง

1.6.4 งานวิจัยนี้เป็นแนวทางให้เกิดแนวคิดใหม่ๆ ในการทำงานทางด้านวัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และสืบสานวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ

1.7 ระยะเวลาทำการวิจัยและแหล่งทุน

งานวิจัยนี้ใช้เวลา 3 ปี คือ ระหว่างเดือนตุลาคม 2553 ถึงเดือนกันยายน 2556 ได้รับทุนส่งเสริมกลุ่มวิจัย (เมธีวิจัยอาวุโส สกว.) จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ประจำปี 2553-2556

1.8 สรุปบทที่ 1

หนังสือรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ประกอบด้วยเนื้อหาทั้งหมด 7 บท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความสำคัญและที่มาของการวิจัย วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย สมมุติฐานของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย แนวคิดที่นำมาใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ระยะเวลาทำการวิจัยและแหล่งทุน

บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 3 ทบทวนวรรณกรรม

บทที่ 4 เพลงขับสายแปง

บทที่ 5 ความหมายและภาพสะท้อนที่อยู่ในเพลงขับสายแปง

บทที่ 6 เพลงขับสายแปงผ่านการใช้สื่อลักษณะต่างๆ สู่กระบวนการทัศน์ใหม่ในการสืบสาน

บทที่ 7 สรุปประเด็นสำคัญจากงานวิจัย ข้อเสนอแนะและแนวทางในการวิจัยต่อไป